

קונטרס

התקרבות להצדיק

יגלה נפלאות ממעלת האדם הזוכה להיות
מקרב אל הצדיק האמת, ואל מה הוא יכול
להגיע על ידו.

בנוי ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון
הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי
חקמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עיה"ק ירושלים תובכ"א

הַפְתִּיכָה לְהַשִּׁיג אֶת הַסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סֵפֶרֵי אֲדַמוֹ"ר מוֹהֲר"ן מְבַרְסֶלֶב זי"ע
וְסֵפֶרֵי תַלְמִידָיו הַקָּדוֹשִׁים

* * *

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
יְבִנְאֵל עִיר בְּרֶסֶלֶב
גָּלִיל

* * *

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית
מְתִיבְתָא הַיְכָל-הַקָּדֹשׁ — חֲסִידֵי בְרֶסֶלֶב

Mesifita Heichal Hakodesh
Chasidei Breslov
1129-42nd street
Brooklyn N.Y 11219

* * *

באמצעות הדואר לפי הכתובת:
"קרן הדפסה והפצה"
ת.ד. 8065 אשדוד
ובמספר טלפון: 03/6765235

קונטרס

התקרבות להצדיק

רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן ח'):
כל אדם צריך לחפש ולבקש אחר הצדיק האמת,
שיכול לזכור לו את המחין, שיזכר להגיע אל
השגת חדוש העולם, הינו שירגיש איך הקדוש-
ברוך הוא מחדש בכל יום ובכל שעה ובכל רגע
את כל הבריאה כלה, יש מאין המחלט. כי באמת
אם הייתה לו לאדם שלמות האמונה, שהיה מאמין
בהקדוש-ברוך-הוא, שמחיה ומנהיג ומקיים את כל
הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר, זה לבוש
לגבי אין סוף ברוך הוא, כל חייו היו חיים אחרים
לגמרי. כל יום ויום היה מחדש עצמו מחדש, כמו
שאנו אומרים בתפלה: "ובטובו מחדש בכל יום
תמיד מעשה בראשית", הקדוש-ברוך-הוא מחדש
את הבריאה בכל יום ויום מחדש. ולמה אדם אינו

זוכה לראות את זאת? אלא רב רבם של כל העולם מנחים בעצבות ובעצלות, במרירות ובדפאון, כי מרגישים שנושאים על גבם על כבד מאד, וכאלו נמצאים פה בזה העולם שנים רבות, וקשה להם לקבל את כל מה שעובר עליהם. כל זה נמשך מפני שאין לאדם אמונה ברורה ומזככת, לידע ולהודיע ולהודע, שהקדוש-ברוך-הוא מחדש את עולמו בכל יום ובכל שעה ובכל רגע ממש. אבל להגיע אל זה אי אפשר, אלא על-ידי התקרבות אל הצדיק האמת, שהוא מגלה לנו הענין של חדוש העולם, חדוש הבריאה, שהקדוש-ברוך-הוא מחדש את הבריאה מחדש. וכשאדם יודע דבר זה, הוא מבין שאין ענין של יאוש, אין משג כזה להתיאש, היאוש בא לאדם רק מחמת שנדמה לו, שהוא כבר אבוד, וכבר סבל משברים וגלים במשך ימי חייו, וכבר אינו יכול להשתנות, וכאלו כל הבריאה רק רודפת אותו, וכאלו כלם רק רוצים להתנגם בו, ועל-כן הוא נופל בדפאון פנימי, ונכנס בתוך עצמו ומיאש מחייו.

בא הצדיק האמת, ומגלה לנו (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן עח): אין שום יאוש בעולם כָּלָל, אין משג כְּזָה להתיאש, כל זמן שאדם חי, עליו לדעת שזה חלק מהחיים, הנה אדם עולה והנה אדם נופל, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן יט), שזו קלפת עמלק, שהוא אבן נגף, ומניח עצמו בדרך, כדי שאדם יפל. "כי שבע יפל צדיק וקם", סופי תבות: עמל"ק, עמלק רוצה שהאדם יפל, הוא חפץ שאדם יתיאש מחייו, שאדם יחשב שאין לו כבר שום תקנה. אבל הצדיק האמת מגלה לנו, אף שעמלק רץ אחריך ומקרר אותך מאמונה מזככת בהקדוש-ברוך-הוא, עם כל זאת אסור לך להתיאש, אפלו שעוברים עליך שבע מימות, כמו שספר רבנו ז"ל (ספורי-מעשיות, מעשה י', מהבער גער והעני), שעברו על הבת מלך שבע מימות, כי זה בכלל "כי שבע יפל צדיק וקם", עד שאדם זוכה להיות דבוק בהקדוש-ברוך-הוא, וגם הוא נקרא צדיק, הוא צריך לפל שבע פעמים, הוא צריך להכנס בשבע מימות, אבל אם "וקם" — שמחזיק מעמד אפלו שנופל, ואינו מתיאש, אלא מתחיל מחדש, זו גדלתו של בר ישראל, שאחר כל מיני

נסיונות קשים ומרים, הוא מחזיק מעמד, ובורח יותר אליו יתברך, על-ידי-זה הוא נתעלה בגדר צדיק. וזה מה שרבונו ז"ל רוצה להחדיר בנו, וזו המעלה של התקרבות אל הצדיק. ולכן עלינו לבקש את הקדוש-ברוך-הוא בכל יום ויום, שנזכר להיות מקרבים אל הצדיק האמת, אל רבונו ז"ל.

ועקר ההתקרבות אליו, זה על-ידי למוד ספריו הקדושים, אשר רבונו ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קצב), שפניו, שכלו ונשמתו, הם בתוך הספר, אם רוצים לראות את רבונו ז"ל, צריכים ללמד הרבה את ספרו "לקוטי-מוהר"ן", שרבונו ז"ל רצה מאד שנתמיד בספר הקדוש הזה. ואמר, שהספר הזה הוא 'אתחלתא דגאולה', אשר בעת הגאולה יהיה גלוי אלקות כזה, שנזכר כמו עינינו לראות את השכינה, כמו שכתוב (ישעיה נב, ח): "כי עין בעין יראו בשוב הוי"ה ציון", ואז יקים גם (צפניה ג, ט): "כי אז אהפך אל עמים שפה ברוך לקרא כלם בשם ה'", פלם ידברו אל הקדוש-ברוך-הוא, ולמה אדם אינו מדבר אליו יתברך? אומר רבונו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סב), כי אין לאדם אמונה, אם היתה לאדם אמונה,

שְׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ־הוּא נִמְצָא, וְאִין בְּלַעְדֵּי נִמְצָא, וּמֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְהוּא אֲתָנּוּ, עֲמָנּוּ וְאֶצְלָנּוּ, תָּמִיד הִיָּה מְדַבֵּר אֱלֹיו יִתְבָּרַךְ, שְׁזָה הַשְּׁעִשׂוּעַ הַכִּי גָדוֹל, אֲשֶׁר אִין שְׁעִשׂוּעַ גָּדוֹל מִזֶּה, שְׁנִשְׁמָה הַמְּסֻבֶּכֶת בְּעוֹלָם הַזֶּה, הַמֵּלֵא עֲבִיּוֹת וְגִשְׁמִיּוֹת, מֵלֵא שְׁקָר, הַסְּתָרוֹת וְהַעֲלָמוֹת, וּמְדַבֵּרֶת אֶל בּוֹרֵא כָּל עוֹלָמִים. וְלִכֵּן אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן כה), שְׁהַתְּבוּדָה הִיא מַעֲלָה עֲלִיוֹנָה מֵהַכֵּל, דִּהְיָנוּ שְׁאָדָם מְרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר אֱלֹיו יִתְבָּרַךְ, וּמְסַפֵּר לְפָנָיו כָּל הָעוֹבֵר עָלָיו — בֵּין בְּגִשְׁמִי וּבֵין בְּרוּחָנִי, כְּמוֹ שְׁמְסַפְרִים לְחֹבֵר טוֹב, אִין עוֹד דְּבַר יָקָר מִזֶּה. אִם אָדָם מְרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְשִׁיחַ בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנּוֹ, מְרַגֵּישׁ כָּל מִינֵי טַעֲמִים, כָּל מִינֵי נֵעַם וְעֲרֻבוֹת בְּחַיָּיו, כִּי מַה הוֹרֵס אֶת הָאָדָם? הַבְּדִידוּת, שְׁאָדָם מְבַדֵּד, אִין לוֹ חֲבָרִים, יְדִידִים וְקְרוֹבִים, אִישׁ אֵינוֹ מִבֵּין אוֹתוֹ וְאֵינוֹ רוֹצֵה לְעוֹזֵר לוֹ, כָּל אֶחָד כְּפִי הַדְּמִיוֹן הַפּוֹרָה שְׁלוֹ, וְאֶפְלוֹ שְׁיִהְיֶה בְּמַצִּיאוֹת כֶּף, אֲבָל אִם אָדָם מְרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר רַק אֱלֹיו יִתְבָּרַךְ, הוּא הַכִּי מְאֹשֶׁר. כִּי סוּף כָּל סוּף מַה זֶה אָדָם? נִשְׁמָה מְלַבֶּשֶׁת בְּגוּף גִּשְׁמִי, עֲכָשׁוּ הַנִּשְׁמָה מְסֻבֶּכֶת בּוֹ בְּתוֹךְ גּוּף גִּשְׁמִי, וְאַחַר־כֵּן כְּשִׁיּוֹצֵא מִהַגּוּף, אִזּוֹ יִכָּלֵל בְּאִין סוּף בְּרוּךְ

הוא. ולכן אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כא): בין חיים למיתה אין שום הפרש, אלא ד' אמות. עכשו אדם מסתובב פה ואחר-כך יהיה בקבר. אבל הנשמה תמיד תהיה אתו. הנשמה זה עצם האדם, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כב): מה שנקרא אני, זו הנשמה, חלק אלוה ממעל ממש, שזה בחינת השכינה ששוכנת אצלו, הינו הרשימו שאדם עובר זה השכינה, זו הנשמה, זה חלק אלוה ממעל, זה הנצחי, ואז אם אדם מרגיל עצמו להתבודד אל הקדוש-ברוך-הוא, הוא איננו לבר, ומחזק עצמו באין סוף ברוך הוא, שזו היתה עבודת דוד המלך, שמכל מה שעבר עליו, עשה מזה תפלה, ולא התיאש במצבים הכי קשים שעברו עליו משך השבעים שנה שהיה בזה העולם, תמיד ברח להשם יתברך, ומכל הסבל שרק סבל ומכל הצרות שרק עברו עליו — עשה תפלות. ובעבור זה זכה שממנו יצא משיח, שהוא יכניס את ענין התפלה בכל העולם פלו. ולכן הספר של רבנו ז"ל זה ספרו של משיח. משיח צדקנו יגלה את הפנימיות ב"לקוטי-מוהר"ן", ולכן עצם ה"לקוטי-מוהר"ן" שנמצא כבר בעולם, זה אתחלתא דגאולה, ועלינו לראות ללמד הרבה

ספר קדוש ונורא זה, שאמר רבנו ז"ל, שמי שילמד בו, יפתחו לו קשיות גידיו, ויהיה נעשה בעל תשובה גדול, וכן יזכה להיות בעל השגה גדול, כי הספר הזה הוא עמק עמק מי ימצאנו. ולכן לא בחנם שרבנו ז"ל כל-כף הרבה לבקש אותנו שנלמד הרבה בספרו, וזו נקראת התקרבות אל הצדיק, כשאדם לומד את התורה של הצדיק, את השכל של הצדיק, אזי רואה שהצדיק חי.

ולכן אם זכינו להתודע מרבנו ז"ל, עלינו להתחזק ביתר שאת וביתר עז, וללמד את הספר הקדוש שלו "לקוטי-מוהר"ן" בהתמדה רבה ובשקיפה גדולה, עד שיהיה שגור על פינו, וכן לחזק ולעודד ולשמח את נשמות ישראל, אשר אין עוד מצוה גדולה בדור הזה, שעובר על נשמות ישראל כל-כף הרבה יסורים ודכאונות, ובני-אדם אינם יודעים מה המחר יביא, אנשים מאד ממרמרים, אינם יודעים מה יהיה ומה יקרה, מה מחכה ומה מצפה לנו, רחמנא לצלן, ומפחדים ויראים. אבל אם אדם מגלה לזולת את מעלת התקרבות אל הצדיק, הרי מציל אותו. ולכן לא בחנם שאמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות צדיק, סימן

קא), הצדיק הוא הצלם אלקים של הדור, וכל מי שמקרב אל הצדיק האמת, אל רבנו ז"ל, על-ידי-זה ממשיך על עצמו צלם אלקים. האר"י ז"ל אומר: מתי הקלפות יכולות להתאחו באדם? כשאין לו צלם אלקים, אז מסבן, הקלפות והמשחיתים נוקמים בו. כיון שיש לאדם צלם אלקים, הוא נשמר מכל רע. מסביר רבנו ז"ל, שהצדיק הוא הצלם אלקים של הדור. כשאדם זוכה להגיע אל רבנו ז"ל, ומקיים את עצותיו, על-ידי-זה יכול לצאת מהפח שנפל אליו, להמלט מהבור שחת שנכשל בו, ותמיד יכול לחזור אליו יתברך. וזו מעלת האדם הזוכה להיות מקרב אל הצדיק האמת, שהצדיק מעוררו מהשנה, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ס'): יש בני-אדם שישנים את ימיהם, ואפלו שנדמה שהם ערים, אבל המח שלהם ישן, והצדיק מעורר מהשנה, עד שמתחילים לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, וברגע שאדם חזק לשיח בינו לבין קונו, שום דבר בעולם אינו יכול לשברו, כי מה שיעבר עליו, תמיד יבוא וידבר אליו יתברך. וזו המעלה הכי עליונה.

כָּל הָעֵינַיִן שֶׁל יְאוּשׁ וְדָכְאוֹן, עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת,
 זֶה בָּא לְאָדָם, רַק כְּשֶׁמִּנְתַּק אֶת עֲצָמוֹ כְּבִיכּוֹל
 מִהַקְדוּשׁ־בְרוּךְ־הוּא, כִּי אִם אָדָם הָיָה דְבוּק בַּבּוֹרָא
 יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, הוּא אֵף פְּעַם לֹא הָיָה לְבַד, תְּמִיד הָיָה
 מִשְׁתַּוְּקֵק אֶל הַקְדוּשׁ־בְרוּךְ־הוּא. הֲרִי סוּף כָּל סוּף
 כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ זֶה אֱלֻקוֹת, אֲנַחְנוּ עוֹרִים, אֵינְנוּ
 רוֹאִים כְּלוֹם, רַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֵלֶק א',
 סִימָן רנ"ד): הָעֵינַיִם שֶׁל הָאָדָם רוֹאוֹת דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים
 מְאֹד, אֲלָא זֶה הוֹלֵךְ כָּל־כֶּף בְּמַהֲירוֹת, עַד שֶׁאֵין
 פְּנָא וְזָמַן שְׁיִגִיעַ אֶל הַמַּח וְהַדְּעַת שְׁלוֹ, שְׂיָבִין מַה
 הוּא רָאָה, הֵינּוּ אֵיךְ הָעֵינַיִן רוֹאָה? מוֹצִיא אוֹר יִשְׂרָאֵל,
 וּמְסַתְּפֵל עַל אֵיזָה דּוּמָם, וְאַחֲר־כֵּן הָאוֹר חוֹזֵר אֶל
 הַמַּח לְהִבִּין מַה רָאָה. וְלִכֵּן אִם לוֹקְחִים חֲפִץ,
 וּמַעֲבִירִים אוֹתוֹ לְפָנֵי הָעֵינַיִם בְּמַהֲירוֹת גְּדוֹלָה,
 בְּאַמַּת אָדָם רָאָה אֶת הַחֲפִץ, אֲבָל עֵבֵר לְפָנֵי עֵינָיו
 כָּל־כֶּף מִהֵר, שְׁעוֹד לֹא חוֹזֵר אֶל מַחוֹ לְדַעַת מַה
 רָאָה, וְעַל־כֵּן אֵף שֶׁרָאָה אֶת הַדְּבָר, אֲבָל שְׁאִינוּ
 מִבִּין מַה רָאָה. כְּמוֹ־כֵן, אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל, עֵינֵי
 הַשֶּׁכֶל, עֵינֵי הַנְּשָׁמָה, רוֹאוֹת דְּבָרִים רַבִּים מְאֹד,
 דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים וּגְבוּהִים מְאֹד, כְּמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ
 ז"ל (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קל"ג), אֲלָא הַמְטַבֵּעַ
 הַקְּטָנָה מְסַתֵּרָה אֶת אֲשֶׁר רוֹאָה, אָדָם רֵץ אַחֲרֵי

כֶּסֶף, הַתְּאֻנָּה הַזֹּאת מִסְתִּירָה לּוֹ אֶת הָאוֹר, וְכֵן הִיד
 הַקְּטָנָה מְעַלְמֶת אֶת הָאוֹר, הֵינּוּ מְגִלִים לְאָדָם
 שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא, וְאֵין בְּלַעֲדָיו נִמְצָא,
 וְהַכֹּל זֶה אֱלֻקוֹת, וְאֱלֻקוֹת זֶה הַכֹּל, וְכֵן פְּלוֹנִי,
 וּמִטָּה בְּיָדוֹ הַקְּטָנָה כְּאוֹמֵר: "נו, מַה כָּבֵד
 שְׂמֵעֶתָם?! " וּמִבְטֵל בְּלִיצָנוֹת אֶת כָּל דְּבוּרֵי
 הָאֱמוּנָה שֶׁשָּׁמַע אוֹתוֹ אָדָם, וְזֶה מַה שְּׂמִסְתִּיר אֶת
 הָאוֹר, וּמִזֶּה סוֹבְלִים כָּל הַסִּבֵּל. וְלָכֵן אוֹמְרִים
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מִדְּרַשׁ תְּהִלִּים קמ"ו): אֵין צַעַר גְּדוֹל
 וְאֵין יְסוּרִים גְּדוֹלִים וְקָשִׁים כְּעוֹרוֹן עֵינַיִם; הַצַּעַר
 הַכִּי גְדוֹל לְאָדָם, שֶׁאֵינוֹ זוֹכֵה לְרֵאוֹת רוּחַנִיּוֹת
 אֱלֻקוֹת. וְכֵן אוֹמְרִים (יוֹמָא ע"ד): הַסּוּמָא אֵין לוֹ
 שְׁבַע; מִי שֶׁאֵינוֹ רוֹאֶה — אֵין לוֹ שְׁבִיעָה. מִסְבִּיר
 רַבְנּוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ע"ו): מִי שֶׁסּוּמָא,
 שֶׁאֵינוֹ רוֹאֶה אֱלֻקוֹת, אֵין לוֹ שְׁבִיעָה, הוּא תְּמִיד
 בְּבַחֲיַנֵּת צְמָאוֹן, אֵין לוֹ סְפוּק בְּחַיָּו, אֵינוֹ מְרַגֵּשׁ
 שְׂמִחָה בְּכָל אֲשֶׁר עוֹשֶׂה, וְהוּא שָׁבוּר וּמְנַח בְּדַכְּאוֹן.
 וְכִשְׁשׂוֹאֲלִים אוֹתוֹ: מַה לָּךְ לְהִיּוֹת בְּעַצְבוֹת?! הֲלֹא
 יֵשׁ לָךְ זֶקֶן וּפְאוֹת, צָלָם אֱלֻקִּים, הַנְּחַתְּ תְּפִלִּין, יֵשׁ
 לָךְ מְזוּזָה עַל פֶּתַח בֵּיתְךָ, אֵתָּה שׁוֹמֵר שְׁבֵת, אוֹכֵל
 כֶּשֶׁר, שׁוֹמֵר טְהוֹרָה, הֲלֹא אֵתָּה מְלֹא מְצוּוֹת, וְלָמָּה
 תַּהֲיֶה עָצוּב כָּל-כֶּף?! וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ לְהִשְׁיב.

ולכן לא בתנאים שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן כד): כשאדם נמצא במדור הקלפות, אם יקיים את המצוות בשמחה, שמחת המצוות תעלה אותו מעולם העשייה הגשמי והחמרי אל עולם היצירה, ומעולם היצירה לעולם הבריאה, ומעולם הבריאה יזכה להכליל באין סוף ברוך הוא, המאיר בעולם האצילות, בבחינת מטי ולא מטי; כי על-ידי שמחת המצוות אדם עולה למעלה מנפשו, ויחזין ונשמטין, עד שנקלל באין סוף ברוך הוא, ודבוק בו יתברך בבחינת עיל ונפיק, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ו'), שזה בחינת התשובה, לדעת איך להכניס לפני ולפנים, ולדעת איך לצאת ולא להשבר, שזה מה שכתוב בזהר (עין ח"ג קמא.): ונראה מאן דעיל ומאן דנפיק, שזה בחינת מטי ולא מטי, אדם צריך לידע, שאף שנמצא בעולם הגשמי והחמרי, אף-על-פי-כן אסור להשבר, וצריך לידע שהקדוש-ברוך-הוא מנהיג עולמו בחסד וברחמים, בצדק ובמשפט, וכל אשר נעשה עם האדם דבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון. וזה אנו מקבלים מהצדיק האמת. ולכן אומר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות צדיק, סימן עד):

המקרבים שיש לצדיק בחייו, הם יהיו מקרבים במוותם; ולכן עלינו לבקשו בתפילה בכל יום מחדש, שנוזק להתקרב אל הצדיק האמת, המעורר אותנו מהשנה, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ס'): יש בני-אדם שישנים את ימיהם, אף שלומדים ומתפללים, אבל הכל בחינת שנה, שמחם ישן; כי כל זמן שאדם אינו מדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, סימן שמחו ישן. אימתי אני יודע שיש לאדם מחין, שאדם התעורר מהשנה העמקה שישן בה? כשמדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, הולך באיזה חדר לבדו באין שם בני-אדם, או עולה על איזה גג שאין שם איש, או נכנס לאיזה מרתף, שאין שם איש, או יוצא בחוץ לשדה, במקום שאין בני-אדם, או נכנס לאיזה יער, או מטפס על איזה הר ומדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, אף שבתחלה נדמה לו שאין מי שישמע לו, כל זה בא מחמת הכפירות והאפיקורסות, מחמת עוונותיו, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות אמונה, סימן כב): הפשע של האדם מכניס כפירה לאדם; ולכן בהתחלה בא לאדם מאד קשה לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, וככל שאדם מתקרב אל הצדיק האמת, בן מחדיר

בו הצדיק עצות אמתיות, כמוכא (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ז'), שעצות הצדיק אלו עצות מעלמא דאיתי, ועל-ידי עצותיו זוכים לאמת ואמונה, הצדיק מכניס באדם אמת כזו, עד שמרגיש את הקדוש-ברוך-הוא. כי כף אומרים חכמינו הקדושים (שבת נה.): חותמו של הקדוש-ברוך-הוא אמת; ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן נא): אמת זה רק הקדוש-ברוך-הוא, וכמו שאמר הנביא (ירמיה י, י): "והנני"ה אלקים אמת". ולכן ככל שאדם יותר מתקרב אל הקדוש-ברוך-הוא, יותר נכלל באמת. והאמת שלו היא אמת אחרת לגמרי. מהי האמת של הקדוש-ברוך-הוא? לא לרחק שום יהודי. על האדם לזכור, שכלנו בנים למקום ברוך הוא, כמו שכתוב (דברים יד, א): "בנים אתם להנני"ה אלקיכם". אבא אינו מרצה כשיש מריבות בין בניו, וכואב לו הדבר מאד מאד, וכמו-כן ויותר מכן באין ערוך כלל, אבינו שבשמים אינו יכול לסבל כשיש בינינו מחלוקת ומריבות, וזה מה שמעכב אותנו מלהשיג רוחניות אלקות, זה מונע אותנו מלדבר אל הקדוש-ברוך-הוא. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רלט), אשר אי אפשר לדבר אליו יתברך, אלא

על-ידי השלום, כמו שכתוב (תהלים קכב, ח):
 "אֲדַבְרָה נָא שְׁלוֹם", הדבור בא רק משלום, ולכן
 תקן האר"י ז"ל, שקדם התפלה נקבל על עצמנו
 מצות עשה של "וְאָהַבְתָּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ". כשיהודי
 אוהב את כל יהודי, אז הוא יכול להתפלל אל
 הקדוש-ברוך-הוא, ואין לו קשיות על שום יהודי,
 ולבו שלם עם אלקיו, אשר אין עוד דבר יותר
 חשוב אצלו יתברך כמו שלום ולכן אומרים
 חכמינו הקדושים (עקצין פרק ג'): לא מצא הקדוש-
 ברוך-הוא כלי המחזיק ברכה לישראל אלא
 השלום. כשאדם בשלום עם הזולת, על-ידי-זה
 הוא ממשיך על עצמו אור השכינה. כמאמרם ז"ל
 (שבת י:), שהקדוש-ברוך-הוא שמו שלום; ולכן
 דיקא על-ידי התקרבות אל הצדיק זוכים אל
 השלום הנצחי, כי הצדיק מכניס בנו דעת, ומיהי
 דעת? שמחבר שני הפכים: חסד וגבורה, דעת
 איננה ספירה, אלא פשמתאחדים יחד חסד וגבורה
 — זו נקראת דעת. אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן,
 חלק א', סימן ב'), שעקר שלמות השלום כששני
 הפכים מתאחדים יחד. וזה מה שאנו צריכים
 לקנות לעצמנו — מדת השלום, לאהב זה את זה,
 לעזר אחד לשני, זה חשוב ויקר בעיניו יתברך

יותר מהכל, כשעם ישראל הם בשלום. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לג): הכלל הוא, שאדם צריך לחפש אחר השלום, שיהיה שלום בינו לבין חברו, שלא יריב עם זולתו, שיהיה שלום בינו לבין עצמו, רואים הרבה פעמים, שאדם אינו שלם עם עצמו, אינו יכול להשלים עם המצב שנקלע אליו, וכן שיהיה שלום בינו לבין הקדוש-ברוך-הוא. רואים שבני-אדם מסתוכבים מלאי קשיות וספקות עליו יתברך, כפיכחול, שזה עקר הצרה, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן יב), שנגנסת עקמומיות בלב של אדם, עד שהוא מלא ספקות, וזה מה שהורס אותו לגמרי, ובכן מה יעשה? עליו לחפש איה מקום כבודו, היכן אתה רבנו של עולם, להיכן נפלתי ונשלכתי, שיש לי קשיות עליך?! ועל-ידי שאדם מחפש אחריו יתברך, הוא עולה בתכלית העלייה.

ולכן עלינו לחפש את הצדיק האמת ולהתקרב אליו, אשר אין לה דבר יקר מהתקרבות אל הצדיק. ואמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות צדיק, סימן נג): קרבת הצדיק טוב בעולם הזה ובעולם הבא; על-ידי שאדם מקרב אל הצדיק, טוב לו בעולם

הזה, שְׂיִוְדַע אִיךָ לְהִתְנַהֵג בְּזֶה הָעוֹלָם, וְטוֹב לוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא, שְׂיִוְדַע אִיךָ וּמָה וּלְהִיכֵן לְהַגִּיעַ, כִּי כָּךְ כָּתוּב בְּזֵהר (ח"א ק.): כָּפִי הַמַּחֲשָׁבָה שְׂאָדָם חוֹשֵׁב בְּזֶה הָעוֹלָם, בֵּן נִדְבָק בְּשִׂרְשׁוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא. אָדָם צָרִיךְ לְהִיּוֹת דְּבוּק בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שָׂמוּ, וְעַל-יְדֵי-זֶה כְּשִׁיגִיעַ הַזְּמַן שְׂיִצֵּא מִזֶּה הָעוֹלָם, גַּם אִזּוֹ יִהְיֶה דְּבוּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ. כָּפִי הָרָצוֹן שֶׁלּוֹ שְׂיִשׁ לוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה, כָּךְ יִהְיֶה לוֹ הָרָצוֹן כְּשִׁיצֵא מִזֶּה הָעוֹלָם. אִם אָדָם רַק מִשְׁתַּוְּקֵק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וַיֵּשׁ לוֹ רְצוֹנוֹת וְכִסּוּפִים לְהַגִּיעַ רַק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, לְבִסּוּף כְּשִׁיּוֹצֵא מִזֶּה הָעוֹלָם, גַּם אִזּוֹ מִשְׁתַּוְּקֵק רַק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ. אֲבָל אִם אָדָם מְסַכֵּן, בְּזֶה הָעוֹלָם יֵשׁ לוֹ דְּמִיּוֹנוֹת שֶׁל תַּאוּוֹת רְעוֹת, כְּסֶף וּשְׂאָר זֵהמוֹת וְזָבֵל, כְּשִׁיּוֹצֵא מִזֶּה הָעוֹלָם, מוֹלִיכִים אוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַתְּהוֹ, וְנִמְצָא הֵיכֵן שְׂנִמְצָא, וְאִזּוֹ יָכוֹל לְהִסְתַּוְּבֵב בְּעוֹלָם הַדְּמִיוֹן, עוֹלָם הַתְּהוֹ, שְׁנִים עַל גְּבִי שְׁנִים. וְזוֹ הַמַּעֲלָה שְׂאָדָם מְקַרֵּב אֶל רַבְּנוֹ ז"ל, וּמִתְמַיֵּד בִּיּוֹתֵר בְּסִפְרֵיו הַקְּדוּשִׁים בְּהִתְמַדָּה וּבְשִׁקִּידָה רַבָּה, כִּי רַבְּנוֹ ז"ל פּוֹתַח אֶת מַחוֹ לִידַע וּלְהוֹדִיעַ וּלְהַנְדִיעַ, שְׂהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַהֵיג עוֹלָמוֹ בְּחֻסָּד וּבְרַחֲמִים, בְּצִדִּיק וּבְמִשְׁפָּט, וּמְחַדֵּשׁ אֶת הָעוֹלָם בְּכָל יוֹם, וְעַל-יְדֵי שְׂאָדָם מְחַדִּיר בְּעֶצְמוֹ חֲדוּשׁ הַבְּרִיאָה,

חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, עַל־יְדֵי־זֶה מִתְחִיל הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה,
 כְּמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבְּנֵי ו'ל (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן
 סב), שֶׁבְּכָל פְּעַם צָרִיף לְהִתְחִיל בְּהִתְקַרְבוֹת חֲדָשָׁה,
 כָּאֵלוֹ אִף פְּעַם לֹא הִתְקַרַּב, וְכִשְׁחִזַּק בְּזֶה, אָז
 מְצַלִּיחַ בְּחַיִּים. יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא שְׁנֵזֶכֶה
 לְהִתְקַרַּב אֶל הַצְּדִיק הָאֱמֶת, וּלְגִלוֹתוֹ וּלְפָרְסָמוֹ לְכָל
 הָעוֹלָם כְּלוּ, וְעַל־יְדֵי־זֶה תִּהְיֶה הַגְּאֻלָּה בְּמַהֲרָה
 בְּיָמֵינוּ, אָמֵן וְאָמֵן!

תם וּנְשֻׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

הקונטרס הקדוש הזה נדפס

לזכות

משפחת רנדר

רן חיים בן דליה

רינה בת פנינה

וילדיהם: מלכה בת רינה

ברכה בת רינה

אליעזר שלמה בן רינה

הקב"ה יעזור שיצליחו בכל מעשי ידיהם ויזכו
לאריכות ימים ושנים טובות מתוך בריאות השלימה,
וידו רוב נחת מכל יוצאי חלציהם, אכ"ר

ולעילוי נשמת

פנינה פרוין בת שרה

מרים מחבובה בת שרה

לאה טוראן בת סולטנה

גיל בן דליה

משה בן חוה

אברהם בן חוה

שרה בת גוני

הנהגות ישרות, שהם תקון הברית, על-פי
 דברי רבנו הקדוש והנזירא, אור האורות, רבי
 נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

יזהר מאד לטבל בכל יום במקוה, ובפרטיות פשוטא
 בפגם הברית, ושתדל הדבר הראשון לטבל במקוה,
 אשר הוא התקון הראשון, כמו שאמר רבנו ו"ל: "דאס
 ערשטע איז מקוה" (הדבר הראשון הוא מקוה).

ושתדל לומר בכל יום העשרה מזמורי תהלים שגלה רבנו
 ו"ל, שהם תקון גמור לפגם הברית, והם: ט"ז ל"ב
 מ"א מ"ב נ"ט ע"ז צ' ק"ה קל"ז ק"נ, ותכף-ומיד פשוטה
 לאמרו, אל יחשב יותר מזה כלל, כי בנדאי נתכפר לו.

ישמר מאד מאד על מחשבתו, וינגיל את עצמו לחשב רק
 מחשבתו קדושות וטהורות, כי המחשבה גבוהה עד
 מאד, ולהפוך ישמר את עצמו מהרהורים רעים, אשר הם
 אבי אבות הטמאה, וכשמכניס במחשבתו אמתת מציאותו
 ותברך. אז הוא אצלו יתברך ממש, כי במקום שהמחשבה
 חושבת, שם כל האדם.

יקדש האדם את העינים שלו, כי עקר הנאוף תלוי בעינים,
 כי העין רואה והלב חומד וכלי המעשה גומרים.
 ועל-כן יקדש את העינים. וינגיל את עצמו להסתכל בכל

דָּבָר בְּהַחֲיוֹת אֱלֹקוֹת שֵׁשׁ בְּכָל דָּבָר, וְיוֹצִיא לְעֶצְמוֹ רְמָזִים אִיךָ לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יְהִי רַחֲמֵיךָ מִכָּל דָּבָר, וְכֵן יִשְׁמַר מְאֹד לֹא לְהִסְתַּפֵּל בְּדְבָרִים מְאֹסִים, כִּי אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (סִנְהֶדְרִין מֵה): אֵין יֵצֵר הָרַע שׁוֹלֵט אֲלָא בְּמָה שֶׁעִינָיו רוֹאוֹת, וְאָמְרוּ (בְּרֻכּוֹת יב): אַחֲרֵי עֵינֶיכֶם — זֶה הִרְהוּר עֲבֻרָה, וְעַל-כֵּן צָרִיכִים לְקַדֵּשׁ מְאֹד מְאֹד אֶת הָעֵינַיִם, כִּי הַכֹּל תְּלוּי בְּהָעֵינַיִם.

יִזְהַר בְּעֶצְמוֹ מְאֹד לְקַדֵּשׁ אֶת הָאֲזָנַיִם שְׁלוֹ, וְיִרְגִּיל אֶת עֶצְמוֹ לְשִׁמְעַת רַק בְּקוֹל הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה וּבְקוֹל הַחֲכָמִים וְהַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּים, וְיִזְהַר מְאֹד לֹא לִישֵׁב בֵּין לְצִים וְקָלִים וְרִיקִים, מִיָּנִים וְאִפְיֻקוּרְסִים, וְלֹא יִנִּיחַ לְדְבָרִים הַטְּמָאִים לְהַכְנִס בְּאָזְנוֹ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (פְּתֻחוֹת ה): אֵל יִשְׁמַע אֲדָם לְאָזְנוֹ דְּבָרִים בְּטָלִים, מִפְּנֵי שֶׁהֵן נִכּוּזוֹת תַּחֲלָה לְאִיבָרִים. וְאָמְרוּ (שָׁם) עַל פְּסוּק: "וַיִּתֵּן תְּהִיָּה לָךְ עַל אָזְנוֹךָ" (דְּבָרִים כג), אֵל תִּקְרֵי אָזְנוֹךָ, אֲלָא עַל אָזְנוֹךָ, שְׂאֵם יִשְׁמַע אֲדָם דְּבָר שְׂאִינוֹ הַגּוֹן, יִנִּיחַ אֶצְבְּעוֹ בְּאָזְנוֹ, כִּי כִּשְׂאֲדָם שׁוֹמֵעַ בְּקוֹל הַרְשָׁעִים וְהַקָּלִים — יִהְיֶה אַחֲרֵיהֶם, וְלֹא יִפְּוֹד כִּשְׂיִשְׁמַע בְּקוֹל הַתּוֹרָה וְהַחֲכָמִים וְהַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּים יִמְשֹׁף אַחֲרֵיהֶם.

יִזְהַר מְאֹד מְאֹד מִהַמְדִּיהַ הַמְּגַנָּה שֶׁל כַּעַס וּקְפִידוֹת, וְכַמְעַט שֶׁכָּל תְּקוּן הַדַּעַת, תְּקוּן הַבְּרִית תְּלוּי בָּזָה — שְׂיִהְיֶה

האדם סבלן ומאריך אפו על כל מה שעובר עליו, כי את הנואף מכירים באף שלו, כך גלה לנו רבנו ז"ל, כפי כעסו ורציחתו שיש לו, כמו־כן יודעים שהוא נואף, רחמנא לצלן, ועל־כן מי שרוצה להגיע לתקון הברית בשלמות, צריך שינגיל את עצמו מאד מאד במדה היקרה של סבלנות, ויסבל כל הבא עליו, ויאריך אפו על כל מה שעובר עליו — הן מעצמו והן מבעל בחירה. וכפי שיזכה להיות סבלן ומאריך אף, כמו־כן יזכה לשלמות הדעת, ויתקן את אשר קלקל בבריתו.

יקדש האדם ויטהר מאד את דבור פיו, וידבר תמיד דבורי תורה ודבורי אמונה והשגחה פרטית, וישמר מאד מאד שלא ינבל את פיו בדברי נבלה ונאוף, כי הדבור נכריחו לעשות כל מה שמוציא מפיו, חס וחלילה, ואמרו חכמינו הקדושים (ויקרא רבה, פרק כד, סימן ז'): והיה מחניף קדוש, ולא יראה בך ערות דבר, אל תקרי ערות דבר, אלא ערות דבור — זה נבול הפה, כי על־ידי־זה מסלקים ממנו את השכינה הקדושה, וגורמים רעה לעצמו ולכל העולם כלו; ועל־כן מי שיודע בנפשו שפגם בבריתו, ובפרטיות בהוצאת זרע לבטלה יקדש מאד את דבורו, ולא ידבר שום דברים בטלים, ומכל שכן דבורים אסורים, כגון: לשון הרע, רכילות, ליצנות, נבול

פה, חס ושלום, כי עקר תקוון הברית תלוי בתקוון הלשון. יחזיק מאד באמונה יתרה, שיכניס את עצמו בתוך האמונה הקדושה, ותמיד יציר בדעתו איך שמלא כל הארץ כבודו, ואין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ואין בלעדיו יתברך כלל, כי בכל תנועה ותנועה שם אלוהו של עולם, והוא עומד באמצע, וכשיחשב את זה תמיד, על-ידי-זה ינדבק לגמרי, וימחל לו הקדוש-ברוך-הוא על הכל.

יהיה תמיד שמח וטוב לב, וישתדל לעשות תמיד רק צדקה וחסד עם כל בר ישראל, וירקד מרב שמחה על נקדת יהדותו, שזכה להברא מזרע ישראל ולא עשני גוי, וימסר את נפשו על נקדת השמחה, כי כל עקר פגם הברית בא להאדם רק מחמת עצבות, כי הקלפה המחטאת את האדם בפגם הברית נקראת ילה, ועל-כן עקר שלמות תקוון הברית הוא שיהיה תמיד שמח בשמחה עצומה, ואף שזה קשה וכבד לו מאד מאד, מרב עוונותיו בפגמי הברית שלו, שזה מכניס בהאדם דפאון ועצבון פנימי, עם כל זאת עקר תקוון הברית תלוי אף ורק במדת השמחה והתדונה, וצריכים למסר את נפשו להגיע אל המדה היקרה הזו של שמחה, שזה מכניס בהאדם רוח טובה ומדת רחמנות, ולעשות צדקה וחסד עם כל בר ישראל.

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם
זה שמו נאה לו

תקון הכללי

תקון נורא ונפלא מאד מאד לכלליות
החטאים והוא פגם הברית, רחמנא לצלן

*

ומסגל מאד גם לפרנסה ולהצלחה
בכל הענינים בגשמיות וברוחניות
אשרי מי שיאמרם בכל יום

*

יסדו, תקנו, גלו וצוה לפרסמו לכל ישראל.
רבנו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

*

הובא לדפוס על-ידי
חסיד ברסלב
עיה"ק ירושלים תובב"א

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליהוה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות נריע לו: כי אל גדול יהוה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו על-ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז א מכתם לדוד שמרני אל כי-חסיתי בך: ב אמרת ליהוה אדני אתה טובתי בל-עליך: ג לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל-חפצי-כם: ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל-אסוף נספיהם מדם ובל-אשא את-שמותם על-שפתיה: ה יהוה מנת-חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי: ו חבלים נפלו-לי בנעמים אף-נחלת שפחה עלי: ז אברך את-יהוה אשר יעצני אף-לילות יסרוני כליותי: ח שויתי יהוה לנגדי תמיד כי מימיני בל-אמוט: ט לכן א שמח לבי ויגל בבודי אף-בשרי ישכן לבטח: י כי לא-תעזב נפשי לשאול לא-תתן חסידך לראות שחת: יא תודיעני ארח חיים שבע שמחות את-פניך נעמות בימיך נצח:

לב א לְדוֹד מִשְׁפִּיל אֲשֶׁרִי נְשׁוּי־פֶשַׁע בְּסוּי הַטָּאָה: ב אֲשֶׁרִי־אָדָם לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לוֹ עֵוֹן וְאִין בְּרוּחוֹ רַמְיָה: ג כִּי־הִחַרְשֵׁתִי בְּלוֹ עֲצָמַי בְּשִׂאנְתִי בְּל־הַיּוֹם: ד כִּי א יוֹמָם וְלַיְלָה הִתְכַבֵּר עָלַי יְדָד נְהַפֵּךְ לְשִׂדֵי בְּתַרְבְּנֵי קוּיִן סְלָה: ה הַטָּאָתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא־כִסִּיתִי אִמְרֹתַי אֹדָה עָלַי פֶּשַׁעֵי לִיהוָה וְאַתָּה נִשְׂאֵת עֵוֹן הַטָּאָתִי סְלָה: ו עַל־זֹאת יִתְפַּלֵּל בְּל־חֲסִיד אֱלֹהֶיךָ לְעַת מִצֵּא רַק לְשִׁטְף מִים רַבִּים אֱלִיו לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה א סֵתֵר לִי * מִצַּר תִּצְרֵנִי רְנֵי פִלְט תִּסּוּבְּנֵי סְלָה: ח אֲשַׁבֵּלְךָ וְאוֹרֶךְ בְּדַרְדְּרוֹ תִלְךָ אִיעֲצָה עֲלֶיךָ עֵינַי: ט אֶל־תִּהְיוּ א כְּסוֹס כְּפָרָד אִין הַבַּיִן בְּמַתְגִּוֶרֶסֶן עֲדִיו לְבָלוֹם בַּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ: י רַבִּים מִכְּאוֹבִים לְרָשָׁע וְהַבּוֹטָח בִּיהוָה חֶסֶד יִסּוּבְּנֵוּ: יא שְׂמַחוּ בִיהוָה וְגִילוּ צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ בְּל־יִשְׂרָאֵל־לֵב:

מא א לְמַנְצֵחַ מְזֻמּוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרִי מִשְׁפִּיל אֶל־דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה א יִשְׁמְרֶהוּ וַיִּתְּיָהוּ וְאֲשֶׁר בְּאָרְצָן וְאֶל־תִּתְּנָהוּ בְּנַפְשׁ אִיְבּוּ: ד יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל־עַרְשׂ דָּוִי כָּל־מִשְׁקָבוֹ הַפְּכֵת בְּחִלּוֹ: ה אֲנִי־אִמְרֹתִי יְהוָה חֲנֻנִי רַפְּאָה נַפְשִׁי כִּי־הַטָּאָתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מָתִי יָמוּת וְאֶבֶד שְׂמוֹ: ז וְאִם־בָּא לְרֹאוֹת א שְׂוֹא יְדַבֵּר לְבוֹ יִקְבִּץ־אֶנּוּ לוֹ יֵצֵא לְחוּץ יְדַבֵּר: ח יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל־שִׁנְאֵי עָלַי וְיִחְשְׁבוּ רָעָה לִי: ט דַּבֵּר־בְּלִיעַל יִצּוֹק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא־יוֹסִיף לְקוֹם: י גַּם־אִישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר־בְּטַחַתִּי בּוֹ אוֹכַל לְחֶמְי הַגְּדִיל עָלַי עַקֵּב: יא וְאַתָּה יְהוָה חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי וְאַשְׁלֹמָה לָהֶם: יב בְּזֹאת

(* אחר אתה סתר לי — צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ריג)

ידעתי כי חפצת בי כי לא יריע איבי עלי: יג ואני בתמי
תמכת בי ותצילני לעולם: יד ברוך יהוה | אלהי
ישראל מהעולם ועד העולם אמן | ואמן:

מב א למנצח משפיל לבני-קרה: ב פאיל תערג על-אפיקי-
מים בן נפשי תערג אליך אלהים: ג צמאה נפשי |
לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלהים: ד היתחלי
דמעתי לחם יומם ולילה באמר אלי כל-היום איה אלהיך:
ה אלה אופרה | ואשפכה עלי | נפשי כי אעבר | בסף אהרם
עד-בית אלהים בקול-רנה ותודה המון חוגג:
ו מה-תשתוחחי | נפשי ותהמי עלי הוחלי לאלהים כי-עוד
אודנו ישועות פניו: ז אלהי עלי נפשי תשתוחח על-בן אפרך
מארץ ירדן וחרמונים מהר מצער: ח תהום-אל-תהום קורא
לקול צנוריה כל-משבריה ונגיף עלי עברו: ט יומם | יצנה
יהוה | חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חי: י אומרה |
לאל סלעי למה שכחתני למה קדר אלה בלחץ אויב:
יא ברצה | בעצמותי חרפוני צוררי באמרו אלי כל-היום איה
אלהיך: יב מה-תשתוחחי | נפשי ומה-תהמי עלי הוחלי
לאלהים כי-עוד אודנו ישועת פני ואלהי:

נט א למנצח אל-תשחת לדוד מכתם בשלח שאול וישמרו
את-חבית להמיתו: ב הצילני מאיבי | אלהי ממתקוממי
תשגבני: ג הצילני מפעלי און ומאנשי דמים הושיעני: ד כי
הנה ארבו לנפשי יגורו עלי עזים לא-פשעי ולא-חטאתי
יהוה: ה בלי-עון ירצון ויכוננו עורה לקראתי וראה: ו ואתה
יהוה-אלהים | צבאות אלהי ישראל הקיצה לפקד כל-הגוים
אל-תחן כל-בגדי און סלה: ז ישובו לערב יהמו כפלב

ויסובבו עיר: ח הנה | וביעון בפייהם תרבות בשפתותיהם
 כי מי שמע: ט ואתה יהודה תשחק למו תלעג לכל גוים: י עז
 אליך אשמרה כי אלהים משגבי: יא אלהי חסדי יקדמני
 אלהים יראני בשררי: יב אל תהרגם | פן ישפחו עמי הניעמו
 בהילך והורידמו מגנו אדני: יג חפאת פיו דבר שפתימו
 וילכו בגאונם ומאלה ומפחש יספרו: יד פלה בחמה פלה
 ואינמו ונדעו כי אלהים משל ביעקב לאפסי הארץ סלה:
 טו וישבו לערב יהמו כפלב ויסובבו עיר: טז המה יניעון
 לאכל אם לא ישבעו ולינו: יז ואני | אשיר ענך וארנן לבקר
 חסדך כי היית משגב לי ומנוס ביום צר לי: יח עזי אליך
 אשמרה כי אלהים משגבי אלהי חסדי:

עז א למנצח על ידותון לאסף מזמור: ב קולי * אל
 אלהים ואצעקה קולי אל אלהים והאזין אלי: ג ביום
 צרתי אדני דרשתי ידי | לילה נגרה ולא תפוג מאנה הנחם
 נפשי: ד אזכרה אלהים ואהמיה אשיחה | ותתעטף רוחי
 סלה: ה אחזת שמרות עיני נפעמתי ולא אדבר: ו השבתי
 ימים מקדם שנות עולמים: ז אזכרה נגינתי בלילה עם לבבי
 אשיחה ויחפש רוחי: ח הלעולמים יזנה | אדני ולא יסוף
 לרעות עוד: ט האפס לנצח חסדו גמר אמר לדר ודר:
 י השכח חנות אל אם קפץ באף רחמיו סלה: יא ואמר חלותי
 היא שנות ימין עליון: יב אזכור מעללי יה כי אזכרה מקדם
 פלאך: יג והגיתי בכל פעלך ובעלילותיך אשיחה: יד אלהים
 בקדש דרפך מי אל גדול באלהים: טו אתה האל

(* באמרוך אל אלהים תכוין המילוי כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

עשה פלא הודעת בעמים עז: טז גאלת בזרוע עמד בני-
 יעקב ויוסף סלה: יז ראוד מים | אלהים ראוד מים יחילו אף
 ירגזו תהמות: יח זרמו מים | עבות קול נתנו שחקים אף-
 חצציד יתחלכו: יט קול רעמד | בגלגל האירו ברקים תבל
 רגזה ותרגש הארץ: כ בים דרפד ושבילד במים רבים
 ועקבותיה לא נדעו: כא נחית כצאן עמד ביד-משה ואהרן:

צ א תפלה למשה איש-האלהים אדני מעון אתה היית לנו
 בדר ודר: ב במרם | הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל
 ומעולם עד-עולם אתה אל: ג תשב אנוש עד-דפא ותאמר
 שובו בני-אדם: ד כי אלה שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבר
 ואשמורה בלילה: ה זרמתם שנה יהיו בבקר כחציר יחלה:
 ו בבקר יציץ וחלה לערב ימולל ויבש: ז כי-כלינו באפד
 ובחמתך נבחלנו: ח שתה עונתינו לנגדך עלמנו למאור
 פניך: ט כי כל-ימינו פנו בעברתך פלינו שנינו כמו-הנה:
 י ימי-שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת | שמונים שנה
 ורהם עמל ואנן כי-גז חיש ונעפה: יא מי-יודע עז אפד
 וכיראתך עברתך: יב למנות ימינו בן הודע ונבא לבב חכמה:
 יג שובה יהנה עד-מתי והנחם על-עבדיך: יד שפענו בבקר
 חסדך ונרננה ונשמחה בכל-ימינו: טו שמתנו כימות עניתנו
 שנות ראינו רעה: טז יראה אל-עבדיך פעלך והדרך על-
 בניהם: יז ויהי | נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה
 עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

קה א הודו ליהנה קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו:
 ב שירו-לו זמרו-לו שיחו בכל-נפלאותיו: ג התחללו
 בשם קדשו ישמח לב | מבקשי יהנה: ד דרשו יהנה ועזו

בְּקִשׁוֹ פָּנָיו תִּמְדֶּה: ה זָכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר-עָשָׂה מִפְּתֵיו
 וּמִשְׁפָּטֵי-פִיו: ו זָרַע אֲבָרָהֶם עֲבָדוּ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: ז הוּא
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל-הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: ח זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דְּבַר
 צְוֹה לְאַלְפֵי דוֹר: ט אֲשֶׁר פָּרַת אֶת-אֲבָרָהֶם וּשְׂבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק:
 י וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: יא לֵאמֹר לְךָ
 אֲתָן אֶת-אֶרֶץ-כְּנָעַן חֲבֵל נְחֹלְתְכֶם: יב בְּהִיּוֹתֶם מְתֵי מִסְפָּר
 כְּמַעֲט וְגָרִים בְּהֵ: יג וַיִּתְחַלְכוּ מִגּוֹי אֶל-גּוֹי מִמַּמְלֶכֶה אֶל-עַם
 אֲחֵר: יד לֹא-הִנִּיחַ אָדָם לַעֲשֹׂקֶם וַיִּזְכַּח עֲלֵיהֶם מַלְכִּים:
 טו אֶל-תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחֵי וְלִנְבִיאֵי אֶל-תִּרְעוּ: טז וַיִּקְרָא רַעֲב
 עַל-הָאָרֶץ כָּל-מִטְהַלְחֵם שָׁבֵר: יז שְׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ לְעַבֵּד
 נִמְכָּר יוֹסֵף: יח עָנּוּ בַּכָּבֵל רָגְלוֹ בְּרוֹל בָּאָה נִפְשׁוֹ: יט עַד-עַתָּה
 בֹּא דְבַרְוּ אֲמַרְתָּ יְהוָה צְרַפְתָּהוּ: כ שְׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירְהוּ מִשְׁלַ
 עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ: כא שָׁמוּ אָדוֹן לְבֵיתוֹ וּמִשְׁלַ בְּכָל-קִנְיָנוּ:
 כב לְאִסֵּר שָׂרְיוֹ בְּנִפְשׁוֹ וְזִקְנָיו יַחֲבֹם: כג וַיִּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם
 וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ-חָם: כד וַיִּפֹּר אֶת-עַמּוֹ מְאֹד וַיַּעֲצֵמְהוּ מִצְרַיִם:
 כה הִפְדָּה לְבָם לְשֵׁנָא עַמּוֹ לְהַתְנַפֵּל בְּעַבְדָיו: כו שְׁלַח מִשָּׂה
 עֲבָדוֹ אַחֲרָיו אֲשֶׁר בְּחֵר-בוֹ: כז שָׁמוּ-כֶם דְּבָרֵי אֲתוֹתָיו וּמִפְּתֵים
 בְּאֶרֶץ חָם: כח שְׁלַח הַשֶּׁדֶד וַיַּחֲשֶׁד וְלֹא-מָרוּ אֶת-דְּבָרוֹ: כט הִפְדָּה
 אֶת-מִימֵיהֶם לְדָם וַיָּמַת אֶת-דָּנְתָם: ל שָׂרֵץ אֶרֶץ צִפְרֹדְעִים
 בְּחֻדְרֵי מַלְכֵיהֶם: לא אָמַר וַיִּבֹא עָרַב כְּנִים בְּכָל-גְּבוּלָם: לב נָתַן
 גְּשָׁמֵיהֶם בְּרֹד אֵשׁ לְהַבּוֹת בְּאֶרֶץ: לג וַיִּדַּ גִּפְנָם וַתֵּאֲנַתֶּם
 וַיִּשְׁבֵּר עֵץ גְּבוּלָם: לד אָמַר וַיִּבֹא אַרְבֶּה וַיִּלְקַ וְאִין מִסְפָּר:
 לה וַיֵּאכַל כָּל-עֵשֶׂב בְּאֶרֶץ וַיֵּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם: לו וַיִּדַּ
 כָּל-בְּכוֹר בְּאֶרֶץ רֵאשִׁית לְכָל-אוֹנָם: לז וַיִּזְצִיאֵם בְּכֶסֶף
 וַזָּהַב וְאִין בְּשִׁבְטָיו בּוֹשֵׁל: לח שָׁמַח מִצְרַיִם בְּצִאתָם מִיִּנְפֵל
 פַּחַדֶם עֲלֵיהֶם: לט פָּרַשׁ עֵנָן לְמִסְדָּה וְאֵשׁ לְהָאִיר לְיִלְהָ:

מ שאל ויבא שלו ולחם שמים ישביעם: מא פתח צור ויזובו מים הלכו בציות נהר: מב פי זכר את דבר קדשו את אברהם עבדו: מג ויצא עמו בששון ברנה את בחיריו: מד ויתן להם ארצות גוים ועמל לאמים וירשו: מה בעבור א שמרו חקיו ותורתיו יגצרו הללויה:

קלז א על נהרות א בכל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון: ב על ערבים בתוכה תלינו פנדותינו: ג כי שם שאלנו שובנו דברי שיר ותולדנו שמחה שירו לנו משיר ציון: ד איך נשיר את שיר יהוה על אדמת נבר: ה אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני: ו תדבק לשוני א לחכי אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי: ז זכר יהוה א לבני אדם את יום ירושלים האמרים ערו א ערו עד היסוד בה: ח בת בכל השודדה אשרי שושלם לך את גמולך שגמלת לנו: ט אשרי א שיאחו ונפץ את עלליך אל הסלע:

קנ א הללויה א הללו אל בקדשו הללוהו ברקיע עזו: ב הללוהו בגבורתיו הללוהו כרב גדלו: ג הללוהו בתקע שופר הללוהו בנגבל וכנור: ד הללוהו בתוף ומחול הללוהו במנים וענב: ה הללוהו בצלצלי שמע הללוהו בצלצלי תרועה: ו כל הנשמה תהלל זה הללויה:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו יגל יעקב ישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיהוה מעוזם בעת צרה: ויעזרום יהוה ויפלטם יפלטם מרשעים ויושיעם כי חסו בו: